

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115219312
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1115219312.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: G. T., Za Š. XX, U., zastúpeného advokátom C.. F. V., Č. X, L., proti žalovanej: Slovenská A., H. G. L. L. E. D. - Ú., Z.. XX. K. Č.. X K. XX, R., o zaplatenie 1.133,51 eura s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.02.2020, č.k. 9C/179/2015-210, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 242,49 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 242,49 eura od 08.04.2015 do zaplatenia a sumu 71,93 eura, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok p o t v r d z u j e.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanej strane nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 17.07.2015 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.133,51 eura s prísl. titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Dôvodil, že žiadosťou zo dňa 21.08.2012 si uplatnil nárok na priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“) podľa § 99 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“). E.M. D., D. R. R., mu rozhodnutím č. 6981-11/2013BB zo dňa 17.06.2013 nepriznala nárok na náhradu za SSU, ktoré rozhodnutie na jeho odvolanie potvrdila Sociálna poisťovňa - ústredie rozhodnutím č. 40143-2/2013-BA zo dňa 18.10.2013 (ďalej len „rozhodnutie E. D. Ú.“). Žalobca napadol zákonnosť rozhodnutia E. D. Ú. žalobou zo dňa 04.12.2013, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 27.06.2014, č.k. 24S/307/2013-59, (ďalej aj ako „rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici“) tak, že toto rozhodnutie ako nezákonné zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) a d) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobca ďalej uviedol, že pre účely dávkového konania si dal vyhotoviť znalecký posudok č. 75/2012 o bolestnom a SSU, avšak E.M. D., D. R. R., nepovažovala jeho vypracovanie za dôvodné; nevykonanie znaleckého dokazovania pritom spadalo pod činnosť priamo smerujúcu k vydaniu nezákonného rozhodnutia, prejavilo sa v jeho obsahu, pričom podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zakladalo i jeho nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu si žalobca v rámci náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci uplatnil náhradu 1/ trov vynaložených na vypracovanie znaleckého posudku č.

75/2012 o bolestnom a SSU, zodpovedajúcich odmene vyplatenej znalcovi za jeho vypracovanie v sume 500 eur, 2/ trov právneho zastúpenia, ktoré do vydania rozhodnutia E. D. Ú. zodpovedali sume 489,89 eura a napokon z 3/ náhrady trov právneho zastúpenia v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody v sume 143,62 eura; celkovo nárok na náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi nezákonným rozhodnutím E. D. Ú. predstavoval sumu 1.133,51 eura (500 + 498 + 143,62 eura).

4. Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu prvý krát rozsudkom (zo dňa 04.05.2017, č.k. 9C/179/2015-80 - pozn. odvolacieho súdu), ktorým jeho žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď sa stotožnil s procesnou obranou žalovanej, v zmysle ktorej žalobca nepreukázal existenciu zákonom požadovaných podmienok zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím; mal za to, že žalobca nepreukázal priamu príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím žalovanej a nemajetkovou ujmom (ktorú si žalobca v konaní neuplatňoval - pozn. odvolacieho súdu).

5. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.03.2019, sp. zn. 3Co/246/2018, zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd konajúcemu súdu vytkol, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že sa nezaoberal posúdením existencie nezákonného rozhodnutia, za ktoré žalobca označil rozhodnutie E. D. Ú., toto nepodrobil prieskumu z hľadiska splnenia predpokladov jeho zákonnosti podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom v ďalšom skúmal príčinnú súvislosť medzi uplatneným nárokom a rozhodnutím E.Á. D. Ú., z čoho možno usudzovať, že toto rozhodnutie vyhodnotil za také, spĺňajúce atribúty nezákonného rozhodnutia. Následne dospel k záveru o neexistencii priamej príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmom, ktorú si však žalobca v konaní neuplatňoval, nakoľko predmetom jeho žaloby bol nárok na zaplatenie náhrady škody pozostávajúcej z trov dávkového konania a trov právneho zastúpenia žalobcu. I keď primárny dôvod zamietnutia žaloby konajúci súd vyvodzoval od absencie príčinnej súvislosti, de facto sa zaoberal posúdením existencie škody z hľadiska jej dôvodnosti, keďže škodu, spočívajúcu v peňažných nákladoch vynaložených na vypracovanie znaleckého posudku č. 75/2012 v sume 500 eur vyhodnotil za neúčelnú, pričom bez vykonania akéhokoľvek dokazovania posúdil škodu spočívajúcu v náhrade trov právneho zastúpenia žalobcu v sume 489,89 eura ako žalovanou uspokojenú, a to na základe rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici; týmto rozhodnutím bola Sociálna poisťovňa ústredie zaviazaná nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania v sume 316,80 eura. Zároveň, i napriek tomu, že si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, súd prvej inštancie jeho nárok v časti zaplatenia sumy 143,62 eura (ako trov právneho zastúpenia súvisiacich s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody) vyhodnotil za nedôvodný, keďže nebol spôsobený postupom (zrejme nesprávnym úradným postupom), a teda nie nezákonným rozhodnutím, E. D. O. Ú.. Na uvedenom základe odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňalo požiadavku dostatočného, a najmä nie konzistentného a vnútorne nerozporného súdneho rozhodnutia, v ktorom sa navyše súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobcu, na ktorej založil dôvodnosť podanej žaloby. Súd prvej inštancie tým znemožnil žalobcovi (resp. stranám sporu), aby uskutočňoval jemu (im) patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na to, že odvolacím súdom vytknuté nedostatky nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, tento v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, so súčasným ozrejením rozhodujúcich skutočností pre účely ďalšieho postupu súdu prvej inštancie.

6. Súd prvej inštancie doplnil vo veci dokazovanie o vyjadrenia sporových strán, pričom ustálil, že žalobca doručil dňa 04.03.2013 Sociálnej poisťovni, pobočka Banská Bystrica, žiadosť o poskytnutie náhrady za SSU v súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 05.08.2011 spolu so znaleckým posudkom č. 75/2012 o bolestnom a SSU, vypracovaným G.. Q. T., znalcom v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia, ktorý ohodnotil SSU žalobcu počtom bodov 435. Sociálna poisťovňa, pobočka Banská Bystrica, vyzvala žalobcu dňa 05.02.2013 na predloženie lekárskeho posudku o bolestnom a SSU, vypracovaného podľa § 7 a § 8 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona č. 273/1994 Z.z. (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“). Následne rozhodnutím č. 6981-11/2013-BB zo dňa 17.06.2013 nepriznala žalobcovi nárok na náhradu za SSU z dôvodu neuznania jeho nároku posudkovou lekárkou pobočky. E.M. D. Ú. rozhodnutím č. 40143-2/2013-BA zo dňa 18.10.2013 zamietla žalobcom podané odvolanie a napadnuté rozhodnutie pobočky potvrdila. Žalobca podal na Krajský súd v Banskej Bystrici žalobu o preskúmanie

zákonnosti rozhodnutia E. D. Ú., ktorý rozsudkom zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 24S/307/2013, rozhodnutie E. D. Ú. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.08.2014 a vykonateľnosť dňa 03.09.2014. Následne Sociálna poisťovňa ústredie rozhodnutím č. 2670518/2014-BA zo dňa 22.09.2014 zrušila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica, zo dňa 17.06.2013 a vec vrátila pobočke na nové prerokovanie a rozhodnutie, rešpektujúc právny názor uvedený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici. V novom konaní bola dňa 18.12.2014 v súlade s § 153 ods. 4 písm. c) zákona č. 461/2003 Z.z. vykonaná kontrola bodového hodnotenia, so záverom, že výsledný zdravotný stav žalobcu, po ukončení liečby, nemal nepriaznivé následky na žiadne jeho životné úkony, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb a ani na plnenie jeho spoločenských úloh. Vychádzajúc z výsledkov predmetnej kontroly bodového hodnotenia, ktorá je v zmysle § 196 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. považovaná za tzv. odborný posudok, Sociálna poisťovňa, pobočka Banská Bystrica, rozhodnutím č. 1870-21/2014-BB zo dňa 22.01.2015, opäť nepriznala žalobcovi nárok na náhradu za SSU, proti ktorému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Po usmernení nadriadeného orgánu o potrebe vypracovania znaleckého posudku, v ktorom súdny znalec odpovie na otázky týkajúce sa vystavených lekárskeho posudkov o SSU zo dňa 21.08.2012, zo dňa 10.12.2012 a zo dňa 05.08.2013 a vyjadrí sa k správnosti položiek z prílohy č. 1 (časť II. a IV.) k zákonu č. 437/2004 Z.z., požiadala Sociálna poisťovňa, pobočka Banská Bystrica, súdneho znalca N.. G.. H. N.F., D.. o vypracovanie znaleckého posudku; z tohto dôvodu Sociálna poisťovňa ústredie rozhodnutím č. 25235-3/2015-BA zo dňa 14.04.2015 konanie prerušila. Podľa vyjadrení sporových strán E. D. Ú. rozhodla o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka zo dňa 22.01.2015, ktoré rozhodnutie zrušil Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 29.07.2017, sp. zn. 28Sa/8/2016; Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 27.02.2019 predmetný rozsudok krajského súdu zrušil a po vrátení veci Krajský súd v Banskej Bystrici žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol; o SSU žalobcu bolo rozhodnuté v súlade so znaleckým posudkom N.. G.. H. N.F., D.. ktorý mu priznal za SSU 100 bodov.

7. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 až ods. 3, § 5 ods. 1 až ods. 3, § 6 ods. 1 až ods. 4, § 15 ods. 1, ods. 2, § 16 ods. 1 až ods. 5, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ako i § 442 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Konštatoval pritom, že vo veci nebolo sporné, že orgánom oprávneným konať za Slovenskú republiku bola Sociálna poisťovňa ústredie (§ 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z.z.). Následne sa zaoberal skúmaním splnenia podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existenciou nezákonného rozhodnutia, vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím; tieto pritom musia byť splnené kumulatívne.

8. Pokiaľ žalobca označil ako nezákonné rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie, toto bolo ako právoplatné zrušené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a) a d) O.s.p., t.j. pre nepreskúmateľnosť a nesprávne právne posúdenie veci. Predmetné rozhodnutie súd prvej inštancie vyhodnotil ako nezákonné, spĺňajúce predpoklady stanovené v 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

9. Pokiaľ išlo o v poradí druhý predpoklad úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, a to vznik škody, konajúci súd uviedol, že náhrada za trovy dôkazu - znalecký posudok č. 75/2012 v sume 500 eur, vznikla pred vydaním nezákonného rozhodnutia. Žalobca totiž pripojil znalecký posudok č. 75/2012 k žiadosti o poskytnutie náhrady za SSU zo dňa 17.01.2013, pričom až na výzvu Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica, zo dňa 05.02.2013 predložil lekárskeho posudok o bolestnom a SSU zo dňa 21.08.2012, vypracovaný G.. H. L., potvrdený G.. G. L.. Keďže náhrada za SSU sa poskytuje na základe lekárskeho, a nie znaleckého posudku, spracovaného posudzujúcim lekárom (§ 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z.) a vypracovanie znaleckého posudku je na mieste až v prípade dôvodných pochybností o správnom hodnotení SSU (§ 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z.), súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ žalobca priložil znalecký posudok G.. T.T. už ku žiadosti o priznanie SSU, urobil tak bez dostatočného preukázania existencie dôvodných pochybností o správnom hodnotení SSU pôvodným lekárskeho posudkom; týmto žalobca vynaložil náklady na vypracovanie znaleckého posudku č. 75/2012 neúčelne.

10. V súvislosti s ďalším nárokom na zaplatenie sumy 489,80 eura (správne má byť 489,89 eura - pozn. odvolacieho súdu), ktorý si žalobca uplatnil titulom trov právneho zastúpenia v dávkovom konaní, konkrétne za úkony právnej služby, a to: 1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia zo dňa 03.09.2012,

2/ písomné podanie zo dňa 10.10.2012: "Nárok na náhradu za bolestné v súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 05.08.2011", 3/ porada s klientom dňa 25.02.2013, 4/ písomné podanie zo dňa 25.02.2013 označené ako "Odpoveď na list zo dňa 05.02.2013, 5/ porada s klientom dňa 15.07.2013 a 6/ písomné podanie zo dňa 16.09.2013, označené ako odvolanie proti rozhodnutiu č. 6981-11/2013 BB", a ktoré vyúčtoval jeho právny zástupca faktúrou zo dňa 03.01.2015, č. 150001, za 6 úkonov právnej pomoci á 60 eur +20% DPH v sume 360 eur + režijný paušál za 6 úkonov právnej pomoci á 8,04 eura + 20% DPH, a túto sumu žalobca zaplatil dňa 05.01.2015, súd prvej inštancie konštatoval, že z predloženej faktúry je zrejmé, že právny zástupca žalobcu fakturoval žalobcovi odmenu ako zmluvnú, nie tarifnú odmenu, ktorá sa určuje podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Vzhľadom na to, že štát nemôže nahradiť žalobcovi odmenu, ktorú vyplatil advokátovi na základe ich dohody, t.j. ako zmluvnú odmenu, táto nemohla byť predmetom náhrady; preto považoval uplatnenú škodu za nepreukázanú. Poukázal pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 6Cdo 402/2015, v ktorom Najvyšší súd konštatoval, že „sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, a teda sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil“.

11. A napokon, súd prvej inštancie považoval za neopodstatnený i nárok na náhradu trov súvisiacich s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody v sume 143,62 eura, odvolávajúc sa pritom na § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Súčasne uviedol, že náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom treba vnímať v zmysle citovaného zákonného ustanovenia ako príslušenstvo pohľadávky a nie ako súčasť trov konania.

12. Na uvedenom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že v danej veci neboli naplnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., vrátane uplatneného príslušenstva, a to úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.133,51 eura odo dňa 08.04.2015 do zaplataenia, a preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

13. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala v konaní plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Uviedol, že konajúci súd sa nevysporiadal s dôvodnosťou znaleckého posudku č. 75/2012 ako dôkazu, ktorý mohol v zmysle § 196 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu z hľadiska dávkového konania ako celku. Považoval za potrebné prihliadať na genézu celého dávkového konania pred Sociálnou poisťovňou, pričom práve vypracovanie znaleckého posudku č. 75/2012 považoval za zásadné pre jeho výsledok, keďže usvedčilo Sociálnu poisťovňu ústredie z vydania nezákonného rozhodnutia; v tomto smere podporne poukázal i na ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, a to rozsudok vo veci sp. zn. 28Sa/8/2016, v ktorom tento opätovne hodnotil účelnosť a relevantnosť dôkazov v dávkovom konaní, majúc za to, že znalecký posudok č. 75/2012 bol vyhotovený účelne, pričom bol natoľko významný, že zakladal dôvod pre opakované zrušenie v poradí ďalšieho rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie pre nezákonnosť. Žalobca bol preto toho názoru, že Sociálna poisťovňa sa pri hodnotení dôkazov mala zaoberať i znaleckým posudkom č. 75/2012, trovy na vypracovanie ktorého vynaložil účelne, pričom tieto vynaložil v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Žalobca v tomto ohľade považoval kritérium účelnosti za jediné relevantné z hľadiska priznania náhrady škody v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa mienky žalobcu postupoval správne, ak predložil takýto dôkaz do dávkového konania, pričom tým, že ho predložil už na jeho začiatku, mohol znalecký posudok prispieť k rýchlosti a hospodárnosti dávkového konania a predísť prípadným sporným otázkam. Pre dokreslenie situácie žalobca uviedol, že Sociálna poisťovňa po zrušení rozhodnutia pobočky zo dňa 18.06.2013 napokon pristúpila k znaleckému dokazovaniu.

15. Pokiaľ išlo o náhradu škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia do vydania nezákonného rozhodnutia v sume 489,89 eura, žalobca namietal, že advokát vyúčtoval len trovy za skutočne realizované úkony právnej služby, ktorých prehľad uviedol v konaní, a to 1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia zo dňa 03.09.2012, 2/ písomné podanie zo dňa 10.10.2012, 3/ písomné podanie zo dňa 25.02.2013, 4/ porada s klientom dňa 15.07.2013 a 5/ písomné podanie odvolania zo dňa 16.09.2013.

Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pritom určil v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky ako 1/13 výpočtového základu, čo pre rok 2012 predstavovalo sumu á 58,69 eura a pre rok 2013 sumu á 60,07 eura, k čomu pripočítal i DPH. I keď mu advokát fakturoval za jednej úkon právnej služby sumu á 60 eur, ako sumu, ktorá nezodpovedala výške tarifnej odmeny, so zreteľom na zmluvný vzťah medzi advokátom a klientom, keď každá odmena má zmluvnú povahu, bol toho názoru, že si jednoznačne uplatnil náhradu vo výške tarifnej odmeny podľa vyhlášky.

16. A napokon, vo vzťahu k nákladom súvisiacim s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody v sume 143,62 eura mal žalobca za to, že tieto nemožno subsumovať pod ustanovenie § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže ide o príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V konaní o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody pritom nedošlo ani k čiastočnej náprave ujmy na jeho majetkových právach, a preto mu ostal tento nárok zachovaný, avšak nie z titulu trov konania o predbežnom prerokovaní, ale z titulu príslušenstva pohľadávky (ktorá predstavuje nárok na náhradu škody). Ak by konajúci súd žalobe aspoň čiastočne vyhovel, žalobca považoval za zrejme, že tieto náklady by vynaložil dôvodne.

17. Na uvedenom základe mal žalobca za to, že súd prvej inštancie sa odklonil od záväzného právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v zrušujúcom uznesení, a preto žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a priznal mu sumu 1.133,51 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.133,51 eura od 08.04.2015 do zaplatenia.

18. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nepovažovala za dôvodnú jeho procesnú obranu vo vzťahu k náhrade škody v sume 500 eur za vypracovanie znaleckého posudku č. 75/2012, ktorý žalobca pripojil už k žiadosti o priznanie SSU. Dôvodila, že náhrada za SSU sa priznáva na základe lekárskeho, a nie znaleckého posudku, a preto dňa 05.02.2013 vyzvala žalobcu na predloženie lekárskeho posudku; žalobca na jej výzvu založil lekársky posudok vypracovaný G.. L. zo dňa 21.08.2012. Na uvedenom základe mala žalovaná za to, že v dávkovom konaní nebolo vôbec potrebné predložiť znalecký posudok, nakoľko tento by bol relevantný len v prípade pochybností o správnom hodnotení SSU pôvodným lekárskeým posudkom. Náklady vynaložené na vypracovanie znaleckého posudku č. 75/2012 teda nemôžu byť zahrnuté do nároku na náhradu škody, tieto žalobca vynaložil predčasne, a tým neúčelne. Zároveň žalovaná zdôraznila, že v prípade potreby by znalecký posudok zabezpečovala i tak sama Sociálna poisťovňa, na vlastné náklady, k čomu napokon i pristúpila, keď o vypracovanie znaleckého posudku požiadala N.. G.. H.A. N.; ten sa vyjadroval i k lekárskeému posudku G.. L.K. a len z dôvodu jeho existencie i k znaleckému posudku č. 75/2012.

19. Pokiaľ išlo o trovy právneho zastúpenia v dávkovom konaní, žalovaná sa stotožnila so závermi konajúceho súdu. Bolo povinnosťou žalobcu presne určiť a odôvodniť účelnosť vynaloženia uplatnených trov právneho zastúpenia, pričom dva z úkonov právnej služby vynaložil jeho právny zástupca ešte pred začiatkom konania o nároku na SSU, hoci v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. možno nahradiť iba tie vzniknuté v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Žalobca podľa jej mienky nepreukázal vznik škody, pričom za právne služby, ktoré jeho advokát fakturoval ako zmluvnú odmenu, sa nevzťahuje náhrada podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

20. A napokon k nároku na náhradu nákladov predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žalovaná uviedla, že tento je neopodstatnený, keďže v danej veci neboli splnené podmienky pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Na uvedenom základe žalovaná navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

21. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu podľa § 385 ods. 1 C.s.p. na pojednávaní konanom dňa 26.05.2022, na ktorom vykonal opätovne dokazovanie listinnými dôkazmi, a to žiadosťou poškodeného o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 04.02.2015, odpoveďou Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 02.04.2015, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 24S/307/2013, výzvou Sociálnej poisťovne pobočka na odstránenie nedostatkov podania zo dňa 05.02.2013, vyúčtovaním odmeny za znalecký posudok a dokladom internet banking o jeho úhrade, faktúrou č. XXXXXX, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 05.01.2015, odpoveďou žalobcu na výzvu Sociálnej poisťovne zo dňa 25.02.2013, záznamom o porade s klientom zo dňa 25.02.2013 a zo dňa 15.07.2013, podaním žalobcu zo dňa 10.10.2012, odvolaním žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne,

pobočka, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 16.02.2015, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, a preto napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v časti vyhovel a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok potvrdil.

22. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

23. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

24. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

25. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

26. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

27. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

28. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

29. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy, vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

30. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

31. Odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ sa v konaní zaoberal skúmaním, či v danej veci žalobca splnil predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., ku ktorým patrí existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodu. Následne, vychádzajúc zo zistenia, že žalobca podal proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica č. 6981-11/2013-BB, zo dňa 17.06.2013, ktorým mu táto nepriznala nárok na náhradu za SSU odvolanie, o ktorom rozhodla Sociálna poisťovňa ústredie rozhodnutím č. 40143-2/2013-BA zo dňa 18.10.2013 tak, že napadnuté rozhodnutie pobočky potvrdila, a ktoré rozhodnutie zrušil Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 24S/307/2013, a vec vrátil Sociálnej poisťovni ústredie na ďalšie konanie, dospel k správne záveru o danosti v poradí prvej podmienky zodpovednosti štátu, a to nezákonného rozhodnutia, za ktoré považovať rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie č. 40143-2/2013-BA zo dňa 18.10.2013.

32. Pokiaľ išlo o v poradí druhú podmienku zodpovednosti, a to existenciu škody, je zrejmé, že táto mala podľa žalobcu spočívať v náhrade trov vynaložených v dávkovom konaní a pozostávala z odmeny za vypracovanie znaleckého posudku č. 75/2012, ktorú mu vyúčtoval znalec v sume 500 eur, a z trov právneho zastúpenia v sume 489,89 eura, ktoré vyúčtoval právny zástupca žalobcu faktúrou č. XXXXXX; z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že žalobca preukázateľne zaplatil tak odmenu za vyhotovenie znaleckého posudku č. 75/2012, ako i odmenu za jeho zastupovanie v dávkovom konaní. Súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodný nárok na náhradu nákladov za trovy dôkazu - znaleckého posudku č. 75/2012, majúť za to, že tieto žalobca nevynaložil účelne, keďže ním predložený znalecký posudok nebolo potrebné predložiť k žiadosti o poskytnutie náhrady za SSU, keď v tomto smere postačoval lekárskeho posudok; zároveň uviedol, že žalobca nepreukázal priamu príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou.

33. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom konajúceho súdu stotožnil, pričom udáva, že v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. sa náhrada za SSU poskytuje na základe lekárskeho posudku, ktorý spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár vypracoval lekárskeho posudok, a preto žalobca pre účely uplatnenia náhrady za SSU nebol nevyhnutne povinný predložiť znalecký posudok; ten napokon, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, najmä z výzvy Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica na odstránenie nedostatkov podania zo dňa 05.02.2013, žalobca predložil primárne ku svojej žiadosti o priznanie náhrady za bolesť, nie SSU (k tej priložil lekárskeho posudok). Zároveň z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že vychádzajúc z úlohy znalca uvedenej v znaleckom posudku č. 75/2012, ktorou bolo vypracovanie lekárskeho (a teda nie znaleckého) posudku o bolestnom a SSU, nebolo zrejmé, aké rozpory mal žalobcom predložený znalecký posudok v danom štádiu odstraňovať; avšak, tým, že žalobca nesúhlasil s bodovým hodnotením v lekárskom posudku zo dňa 21.08.2012, spracovaného posudzujúcim lekárom, krajský súd usúdil, že zrejme išlo o sporný prípad, predpokladaný ustanovením § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. Avšak i napriek uvedenému bolo podľa mienky odvolacieho súdu pre účely tohto konania potrebné, aby žalobca preukázal účelnosť znaleckého posudku č. 75/2012 vo väzbe na nezákonné rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie, a nie vo väzbe na dávkové konanie ako celok, ako nesprávne argumentoval žalobca; žalobca si totiž uplatnil nárok na náhradu škody z titulu ním označeného nezákonného rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie, a teda nie z titulu „výsledkov dávkového konania“, ktoré ako uviedla žalovaná v konaní na súde prvej inštancie napokon skončilo priznaním SSU žalobcovi v rozsahu 100 bodov, podľa znaleckého posudku N. G. H. N.F., o vypracovanie ktorého požiadala Sociálna poisťovňa. Z obsahu rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici pritom vyplýva, že dôvodom zrušenia nezákonného rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie bolo jednak 1/ nesprávne právne posúdenie veci, keďže posudkoví lekári Sociálnej poisťovne nehodnotili len správnosť bodového hodnotenia SSU žalobcu, ale poškodenie jeho zdravia, ktorá činnosť však v zmysle § 153 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. nepatrila do ich kompetencie (ak poškodenie zdravia ohodnotené v lekárskom posudku nezodpovedá obsahu zdravotnej dokumentácie, ide o spornú otázku, či žiadateľ skutočne utrpel také poškodenie zdravia, ktorú spornosť treba odstrániť ďalšími dôkazmi), ako aj 2/ nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré neobsahovalo náležitosti podľa § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd nepovažoval žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúci v odmene za vyhotovenie znaleckého posudku č. 75/2012 za dôvodný.

34. Odvolací súd sa v ďalšom nestotožnil s právnym názorom konajúceho súdu ohľadne nároku na náhradu škody spočívajúceho v trovách právneho zastúpenia žalobcu v sume 489,89 eura, ktorý vyhodnotil za nepreukázaný, majúť za to, že štát nemôže nahradiť odmenu, ktorú zaplatil žalobca advokátovi na základe ich dohody (ako zmluvnú odmenu).

35. Žalobca oprávnenosť predmetného nároku skutkovo odôvodnil tým, že v dávkovom konaní bol zastúpený advokátom, ktorý mu faktúrou znejúcou na sumu 489,89 eura vyúčtoval poskytnuté právne služby, túto sumu preukázateľne zaplatil, pričom deklaroval a preukázal, že táto odmena sa vzťahovala k 6 úkonom právnej služby, konkrétne za 1/ prevzatie a prípravu právneho zastúpenia zo dňa 03.09.2012, 2/ písomné podanie zo dňa 10.10.2012: "Nárok na náhradu za bolestné v súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 05.08.2011", 3/ porada s klientom dňa 25.02.2013, 4/ písomné podanie zo dňa 25.02.2013 označené ako "Odpoveď na list zo dňa 05.02.2013, 5/ porada s klientom dňa 15.07.2013 a 6/ písomné podanie zo dňa 16.09.2013, označené ako odvolanie proti rozhodnutiu č. 6981-11/2013 BB".

36. Je zrejmé, že žalobca sa dohodol s právnym zástupcom na odmene, ktorej výška nezodpovedala výške tarifnej odmeny, ktorú okolnosť napokon potvrdil žalobca i v podanom odvolaní. Nepochybne však išlo o zmluvnú odmenu v zmysle vyhlášky, za ktorú možno podľa § 2 ods. 2 vyhlášky považovať a/ hodinovú odmenu (určenú podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci), b/ paušálnu odmenu (určenú paušálnou sumou), c/ podielovú odmenu (určenú podielom na hodnote veci), a napokon d/ tarifnú odmenu, dohodnutú inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny. Vychádzajúc len z výšky odmeny za jeden úkon právnej služby á 60 eur možno usudzovať, že sa zmluvné strany dohodli na paušálnej odmene. Súd prvej inštancie zistiac, že žalobca sa so svojim právnym zástupcom dohodli na inej ako tarifnej odmene, nepriznal žalobcovi žiaden nárok, poukazujúc pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Cdo 402/2015 (uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 2/2018, pod poradovým č. 17). Konajúci súd však z označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyvodil nesprávne právne závery, keď z neho vyplýva, že pokiaľ ide o odmenu za zastupovanie a ak je zástupcom advokát, takú odmenu treba považovať nepochybne za hotový výdavok, ktorý patrí medzi základné druhy trov konania. Keďže z hľadiska rozsahu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. platí zásada, že poškodenému sa priznávajú i trovy právneho zastúpenia, tieto musia byť vynaložené účelne, resp. musí ísť o dôvodne vynaložené náklady, a teda sa nenahrádzajú všetky tieto trovy; výška odmeny potom zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.

37. Vychádzajúc z vyššie uvedeného konajúci súd nepostupoval správne, pokiaľ žalobcovi, v situácii, keď sa s advokátom dohodol na inej ako tarifnej odmene, neskúmal účelnosť vynaložených nákladov, za ktoré by mu patrila náhrada vo výške tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.

38. Odvolací súd sa preto, i so zreteľom na námietky žalovanej, zaoberal účelnosťou jednotlivých úkonov poskytnutej právnej služby, ktorých vykonanie žalobca v konaní preukázal. Ustálil, že zo žalobcom uplatnených 6 úkonov právnej služby, na ktorých dôvodnosti žalobca zotrval i v odvolacom konaní (viď vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcu na pojednávaní dňa 26.05.2022) možno za účelné a v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím považovať len 3 úkony právnej služby, a to 1/ prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom zo dňa 03.09.2012 (ako úkon právnej služby č. 1/), 2/ porada s klientom dňa 15.07.2013, ktorá predchádzala podaniu opravného prostriedku a na ktorej bol žaloba oboznámený s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka zo dňa 17.06.2013 a s možnosťou ďalšieho postupu (ako úkon právnej služby č. 5/) a 3/ odvolanie proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka (ako úkon právnej služby č. 6/) ako podmienka vyčerpania riadneho opravného prostriedku, o ktorom následne rozhodla Sociálna poisťovňa ústredie (nezákonným rozhodnutím). Odvolací súd v zmysle § 18 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vyhodnotil iba tieto 3 úkony právnej služby za také, ktoré vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, majú väzbu na nezákonné rozhodnutie a boli vynaložené účelne, keď účelnosť vynaložených trov konania treba vykladať v tom smere, že práve ich pomocou žalobca sledoval ochranu svojich práv. O účelne vynaložených trovách konania nemožno hovoriť napríklad vo vzťahu k trovám za úkon právnej služby urobený nadbytočne, nekvalifikovane, resp. za úkon, ktorý k náprave protiprávneho stavu nemohol viesť. Pokiaľ žalobca považoval za nevyhnutné zvoliť si pre účely dávkového konania zástupcu z radov advokátov, a teda považoval za potrebné chrániť svoje záujmy (práva) prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, je zrejmé, že tento dňa 10.10.2012 podal v mene žalobcu žiadosť o priznanie náhrady za bolestné, nie SSU (ako úkon právnej služby č. 2/), ktorú na výzvu Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica zo dňa 05.02.2013, doplnil listom zo dňa 25.02.2013 (ako úkon právnej služby č. 4/), odstraňujúc v ňom vytknuté nedostatky; predmetnému listu predchádzala porada s klientom zo dňa 25.02.2013 (ako úkon právnej služby č. 3/). Je teda zrejmé, že úkon právnej služby č. 2/ sa netýkal dávkového konania o priznanie SSU, a nadväzujúce úkony právnej služby č. 3/ a č. 4/ smerovali k odstráneniu prvotne neúplnej žiadosti o bolestné; nemožno ich potom hodnotiť ako vynaložené účelne (vo väzbe na SSU).

39. Za úkony právnej služby č. 1/, č. 5/ a č. 6/ patrí žalobcovi náhrada vo výške tarifnej odmeny, pričom táto v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky predstavuje za jeden úkon právnej služby jednu trinástinu výpočtového základu, čo v prípade úkonu príprava a prevzatie zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom dňa 03.09.2012 predstavuje sumu á 58,69 eura spolu s režijným paušálom pre rok 2012 v sume á 7,63 eura, v prípade úkonu porada s klientom dňa 15.07.2013 a úkonu podanie odvolania dňa 16.09.2013 predstavuje sumu á 60,07 eura, plus režijný paušál pre rok 2013 v sume á 7,81 eura, spolu s 20% DPH (27,15 eura), celkovo odmena v sume 242,49 eura, na ktorej zaplatenie odvolací súd zaviazal žalovanú.

40. Pokiaľ išlo o nárok žalobcu na zaplatenie sumy 143,62 eura, ktorý súd prvej inštancie vyhodnotil za neopodstatnený s poukazom na § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. dôvodiac, že náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody nie sú súčasťou trov konania, odvolací súd udáva, že v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.03.1999, sp. zn. 2Cdo 7/1999, pre posúdenie nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody prichádza do úvahy použitie ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Poškodenému vzniká zrušením nezákonného rozhodnutia pohľadávka, a preto náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s jej uplatnením, tvoria príslušenstvo tejto pohľadávky.

41. Je evidentné, že žalobca si od počiatku nárok na zaplatenie sumy 143,62 eura neuplatňoval ako súčasť trov, ktoré má na mysli ustanovenie § 18 ods. 3 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z., ale ako príslušenstvo pohľadávky, keď išlo o náklady vynaložené na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred Sociálnou poisťovňou ústredie, za dva úkony právnej služby, a to 1/ prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom zo dňa 05.01.2015 a 2/ podanie žiadosti o predbežné prerokovanie zo dňa 04.02.2015, uplatnené podľa § 10 ods. 1 vyhlášky; nebol preto dôvod odchyliť sa od vyššie publikovaného záveru rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

42. Odvolací súd mal za preukázané, že právny zástupca žalobcu poskytol žalobcovi právne služby pri podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, za ktoré mu žalobca preukázateľne uhradil dňa 16.02.2015 sumu 143,62 eura, a preto žalobcovi patrí uplatnený nárok. Pokiaľ však išlo o jeho výšku, odvolací súd vychádzal zo základu, ktorý predstavoval ním v odvolacom konaní priznanú náhradu škody v sume 242,49 eura, potom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2015 patrí odmena v sume á 21,58 eura, plus režijný paušál v sume á 8,39 eura, vrátane 20% DPH (11,99 eura), spolu suma 71,93 eura, na ktorej zaplatenie zaviazal žalovanú.

43. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

44. Odvolací súd spolu s istinou v sume 242,49 eura priznal žalobcovi v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. i uplatnený úrok z omeškania, keď vychádzal z toho, že žalovaná sa dostala do omeškania najskôr dňom oznámenia Sociálnej poisťovne ústredie, že neuspokojí nárok žalobcu na náhradu škody. Žalobca v žalobe uviedol, že Sociálna poisťovňa ústredie mu listom zo dňa 02.04.2015 (č.l. 17) písomne oznámila, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody považuje za predčasne podanú, a preto jeho nárok neuspokojí, ktorý list obdržal dňa 08.04.2015; túto okolnosť žalovaná v konaní nerozporovala. Vychádzajúc z uvedeného žalobcovi potom patrí úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne (§ 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka) z priznanej náhrady škody 242,49 eura počnúc od 08.04.2015 do zaplatenia; zvyšok jeho nároku je neopodstatnený.

45. So zreteľom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 242,49 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 242,49 eura od 08.04.2015 do zaplatenia a sumu 71,93 eura, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok potvrdil, majúc za to, že konajúci súd správne žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

46. O nároku na náhradu trov celého konania (prvoinštančného a odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala vo veci celkový úspech v rozsahu 60,68%, nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko jej žiadne trovy v konaní nevznikli. Odvolací súd pritom vychádzal z toho, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.133,51 eura s prísl., pričom bol úspešný v časti zaplatenia sumy 314,42 eura (242,49 + 71,93

eura), čo predstavuje jeho úspech v rozsahu 27,74%, kým žalovaná bola úspešná v časti zaplatenia sumy 819,09 eura (v ktorej odvolací súd žalobu zamietol), čo predstavuje jej úspech v rozsahu 72,26%; celkový úspech žalovanej potom zodpovedá 44,52% (72,26% - 27,74%).

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).